

Şiirler de Kundaklandı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Kasım 2016

Usul bir ölüm adeta
Soluklar sıklaştıkça
Esmer yalnızlığın sarışın büyüğü.
Sandık dolusu ölümler:
Kıpraşan gecenin tütsüsü
Asılı kalmak darağacında,
Dar açısı hezeyanların
Saklı ifratında yetim düşmüşlüğü huzmesinde
Belli belirsiz bir gölge...

Beyhude be yoldaş hem de nasıl,
Söz geçmez vadilerde kuru bir dal;
Nidası kısık serseri bir kurşun,
Hele ki damıtılmışlığımla süklüm püklüm
Bir arbede, hazanda saklı yeşeren yaprak misali
Ucube bir hülya,
Baştankara gök kubbe,
Sırdaş üç beş yıldız saymadım bile:
Hem onları da kırpmamış mıydı şair?

Şımarık öfkeleri ahir zamanların hani o,
Geçit vermez lehçede tokalaştığın
Gönülsüz selamların kadar nasıl da kaypak düzen/ek:
Ürkünç anlamsızlıklardan çıkıp da yola
Ertelemediğin masum gülüşlerin.

Pür-ü pak kaydı mı yoksa tek mücbir sebep,
Varsayımların gölgesinde demlenen şiirin kursağında
Takılı ilk ve son imge kadar kutsal,
Kılçığı zaten batmış en derine.

Hicabın öfkesi,
Yarınlar ki gülsüz bahçe yoksulluğunda
Kuru bir ırmaktan besleniyorken çimenin yeşili,
Kâfir seyrinde yüreğin,

Son bir kez daha tehir ettiğın yalan mı söyle.

Rötuşu ne kara ne beyaz,
Saflık ise en kuytuda biriken yalanların çetelesinde
Kayıp bir organ
Başı bağlanmamış yalanların
En başıbozuk erbabı.

Nidalar istemsiz, savruk lisanlarda
Arındığın tecrit odasında gizlendiğın de...
Boş bir şişede balık olsan ne yazar
Mı dedi de şair yumuldun sahteliğe
Boş bir masada kalanlar yetmez mi sahi,
Gelen aşkın zamansız ölümüne.

Geçit vermez şiirler de kundaklandı,
Misafir bellediğim yalnızlık artık ebedi güncem:
Tüm ürkünçlüğü sitemden doğan
Ya da tehir ettiğim çocuk neşem bile kamberli bir
Yoksunluk tüm pervasızlığımu kucaklayan.

Bil sen de serkeşliğini derviş gölgelerin
Bilmesem bile nedir derdim
Nedir çarem.
Yarım yamalak gülüşleri de kaybettim ezelden,
Yeter ki tınısı duyulmasın yüreğın,
İçin için ağlarken.